

Ivana Ondříková
Nezvestný

MOTÝL

Ivana Ondriová

Nezvestný

Copyright © Ivana Ondriová 2014

Design © Motýl' design 2014

Cover photo © Evgenya Tamanenko/Fotky&Foto

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl' 2014

ISBN: 978-80-8164-025-4

Ivana Ondřiová

Nezvestný

VYDAVATELSTVO MOTÝL

PROLÓG

„Oliveeeeeer!“

Volám ho asi po stýkrát. Tisíci! A šialene sa otáčam na všetky strany, sledujúc očami ulicu pred sebou, za sebou, vpravo aj vľavo, potom natáhum krk k železničnému priecestiu, k náprotivnej budove, k parkovisku miestnej firmy, šúcham si dlane o seba, triem si nimi krk, tvár a stehná, prikrývam ústa. Ako nepríčetná!

„Oliver, kde si!“

Kde je?

Kde len je?

Prečo ho nevidím?

Jeho svetlé, anjelské vlasy, modré tričko so žltým stojáčikom, ktorý mu ladí k trojštvrťovým nohaviciam.

Utekám rovno na štvorprúdovku na Račianskej. Autá sa po nej šínú oboma smermi, rozdeľuje ich električková trať, teraz prázdna... Biele, červené, peugeoty, volkswageny, autobusy, sanitka...

Normálne mi strach zovrie útroby, až sa takmer povraciam.

Sanitka huláka a mňa ohlušuje. Vlastne ma ohlušuje viac ako vytrubujúce autá, pred ktorými stojím. Šoféri hromžia a ťukajú si na čelo, čosi na mňa vykrikujú, vysvetľujú, vlastne tárajú jeden cez druhého a trieskajú do klaksóna, akoby som bola nejaký pes alebo jeleň, ktorý sa má zlaknúť a odpáliť.

Ja ich však nevnímam. Kašlem na vlastné nebezpečenstvo, ich hnev, piskot pneumatík, šokovaných okoloidúcich, ich spýtavé pohľady a vlastnú blížiacu sa hystériu. Sledujem len tú kvíliacu sanitku.

Čo ak je v nej?

Čo ak je, preboha, V NEJ?

„OLIVER!“

Nemôže byť. Nesmie... Akoby aj mohol?

Pred piatimi minútami bol predsa za mojou sukňou.
Pred siedmimi minútami si odo mňa vypýtal žuvačku.
Pred desiatimi žobronil o zmrzlinu...

Len som sa obrátila k pokladničke. Hádala som sa s ňou o výdavok. Jasne som vnímala, že stále stojí za mnou a poťahuje nosom, lebo má slabú nádchu. Preto som mu tú zmrzlinu zatrhla!

Dobre, možno som sa s tou ženskou škriepila o čosi dlhšie...

Možno... možno to nebolo päť, sedem, ani desať minút.

Viac?

Panebože, viac?

„Oliver!“

Znovu som sa rozbehla. Kamsi za cestu, za stromy, na ďalšiu ulicu, kde sú rodinné domy, za akúsi zastávku mestskej hromadnej dopravy. Ani neviem, bola som stále na Trnavskom mýte?

Vidím koľajnice, nejakú starú budovu a za nimi spleť vysokých panelákov.

„Oliver!!!“ Až sa zadúšam. Už nielen kričím, ale aj plačem, trasiem sa a uvedomujem si, že čas uteká a ja stále netuším, kde môže byť.

Môj, len päťročný, syn.

Malý, hlúpy, nevinný, naivný...

Bože môj!

Čo ak... čo ak niekde leží? Niekam spadol? Do otvoreného kanála, medzi koľaje, na krajinu cesty? Do priekopy? A ja ho nevidím? Čo ak tam na mňa volá?

„Oliverko! Oliverko môj?“

A čo ak mi ho niekto ukradol?

Alebo ho videl túlať sa popri ceste, samého, drobného, so soplíkom pod nosom a jednoducho ho len vzal k sebe do bezpečia a teraz hľadajú oni mňa?

Čo ak, čo ak, čo ak...

Toľko možností! Ktorá je tá správna? Praskne mi z nich hlava!

„Pani, čo sa stalo? Koho to hľadáte?“

Konečne sa niekto pri mne pristaví a nevidí ma len ako hysterickú, dookola pobežujúcu ženskú so slzavou tvárou a výrazom

šťvanca v očiach. Konečne niekto vníma, že to všetko nie je len tak, ale ozaj sa čosi prihodilo...

„Syna...“ ledva ševalím. Bolí ma hrdlo, bolí ma hlava, bolí ma celé telo. No najviac duša... Ten strach, ktorý ju zožiera, tá hrôza... Roztrasiem sa tak veľmi, až mi drkocú zuby.

„Koho? Syna? Stratil sa vám?“

Ten postarší dobráčisko sa ma pokúša chytiť za lakeť, no trhám sa ako divá, hoci vlastne ani neviem prečo...

„Ako vám pomôžem? Máte telefón? Zavoláme niekoho?“

Zavolali sme.

Políciu.

Manžela.

Jeho rodičov...

Jeho bratanca. Hasiča...

Olivera mi však nenašiel nikto z nich. Ani v ten deň, ani v nasledujúci. Ani o mesiac, o rok...

O päť!

Nikdy to nepochopím.

Čo sa to vlastne v ten deň stalo?

1. KAPITOLA

súčasnosť

Stratil sa za dverami ako duch, bez pozdravu či úsmevu, dokonca sa neunúval ani zamknúť. Zbytočne som vyslovila otázku: „Kam ideš?“

Ostala visieť vo vzduchu. Kdesi nad kuchynským prahom, na ktorom som stála, zatiaľ čo on odo mňa utekal kamsi preč. V ruke som držala varechu. Práve som ňou v hrnci miešala hovädzí guláš, keď som počula Richardove kroky a potom šuchot jeho zvrchníka v predsienke.

Pol šiestej.

A on bol znovu na odchode.

Ale kam? Kam šiel?

Potláčala som myšlienku na inú ženu. Zahadzovala predstavu, ako si k nej líha v jej posteli niekde v Petržalke alebo v Karlovke, alebo čo ja viem kde. Zatvárala som oči, keď som na jeho košeli nachádzala čokoľvek, čo by mohlo mať spoločné s opačným pohlavím. Všetky myšlienky vo svojej hlave som potlačila presne v okamihu, keď mi začali ubiehať smerom k nevere. A k obrazom z minulosti... K tým, s ktorými žijem každý deň, hoci mi to zakázal.

Nie! Odháňam ich presne ako včera, predvčerom... A samu seba presviedčam, že by ma Richard aj napriek všetkému nikdy nepodviedol! Pre ten svoj imidž, obraz dokonalého manžela, kvôli svojej konzervatívnej matke a klebetám susedov, nie po tom všetkom, čo sme prežili!

Prikývla som. Sama sebe, aby som sa ubezpečila. Mávla rukou nad tvárou nejakej nechutnej ženskej, vykašlala sa na Richardove nepekné poznámky na moju adresu a jeho chlad, ktorý bol čoraz zreteľnejší. Ako dni predtým, aj teraz som pustila z hlavy fakt, že sa už dlho čosi deje a Richard už nie je tým Richardom, ktorým bol pred piatimi rokmi, keď náš Oliver bez stopy zmizol.

Ale vlastne, aký bol? Môj manžel?

Pokrútila som hlavou, aby tá nemusela odpovedať.

Trápna... Taká som bola. Uzavrela som sa do svojho sveta, v ktorom ma pri živote držalo jedine to, že môj malý nemôže byť mŕtvý, ale že sa mi raz vráti. Vstávala som s tým ráno z postele a večer si do nej opäť líhala. Presvedčená, že sa nemôžem myliť... Že mi ho Boh nemohol vziať. Všetko potajomky, tichučko, aby v Richardovi neskrsl podozrenie, že som v tom opäť... V tých svojich stavoch úzkosti, ako to on nazýval. V stave, keď by som mala znovu pouvažovať nad ďalšou psychiatrickou liečbou...

A tak som o tom nehovorila. O Oliverovi... Nie od toho dňa, ako môj manžel, jeho vlastný otec, ukončil to bezcenné, bezvýsledné hľadanie jeho osoby.

Prosto urobil škrt a žil si ďalej.

Dokonca som mala pocit, že tak, akoby sa nikdy nič také príšerné nestalo.

Akoby Oliver nebol.

A ja naoko tiež... som urobila ten spomínaný škrt.

Čo by bolo, ak by som mu povedala o svojich nádejach? O svojich snoch, presvedčeniach, pocitoch? Načo by to bolo dobré? Richard ma aj so svojou matkou mali za labilnú, hysterickú ženskú, ktorá potrebuje usmernenie psychiatra a svojho starostlivého manžela.

A ja som im to nebrala.

Poslúchala som, prikyvovala, poslušne brala svoje lieky... Už taký dlhý čas. Otupená životom a ľuďmi, ktorí ho dotvárali...

Richard svojim čoraz zreteľnejším chladom, ktorý som si nepriзнаvala, svokra obvineniami zo smrti jej jediného vnuka a z nenarodenia ďalšieho, ktorého som jej nedokázala za tie roky dať.

Neplodná.

Presne takou som bola posledné dva roky...

Neplodná a schizofrenická.

Oblizla som varechu, načúvajúc krokom za vstupnými dverami, ktoré predsa nemohli patriť môjmu manželovi. Boli susedove... Toho pekného mladíka z tretieho, ktorý si k sebe do bytu každý víkend vodil iné dievča. Rovnako pekné, ako bol on. Zväčša plavovlasé, zväčša prsnaté.

Usmiala som sa.

Ako malá...

Áno. Svokra ma obviňovala z toho, že sa niekde stratil, že zmizol, podľa nej zomrel. A aj Richard... A ak by som si konečne dala z očí dole klapky, videla by som tvrdú realitu odmietania a znechutenia, v ktorej teraz žijem a rázne by som konala...

No nechala som ich tam. Pre istotu... Akosi ku mne prirástli. Bolo pohodlnejšie lebeďiť si v tej tme, v stave označenom ako psychiatrický problém. Depresia...

A prosto som sa vrátila späť k sporáku, dochutila guláš, odstavila ho na vedľajšiu platňu a nabrala si za tri varechy do hlbokého taniera.

Najedla som sa sama.

Sama si pozrela večerné správy. Upratala, umyla si zuby a celkom sama sa potom ukryla pod periny.

Neprišiel ani o jedenástej.

Prázdny bytom sa ozýval len budík položený na nočnom stolíku pri záhlaví mojej strany postele.

Tik-tak, tik-tak. Polnoc, pol jednej... A jeho vankúš studený a nedotknutý.

Pritisla som si k sebe Oliverovho Boa, s ktorým som spávala odkedy ten plyšový psík osamel a nemal svojho spoločníka. Po tých dlhých rokoch som už z neho vôňu svojho syna necítila. Iba prach a zvyšky môjho nočného krému. Nasiakol ním a vyhnal zo svojich vlákien Oliverka a jeho jemnosť...

Oliver...

Nedalo sa zaspáť bez spomienok naňho. Nedalo sa spať bez nočnej mory, počas ktorej ho hľadám, márne vyvolávam, skáčem pod autá, pod vlak, zastavujem električku, okoloidúcich ľudí. A nevidím ho, nenachádzam, nepočujem, nevidím, Oliverko nie je...

Zobúdzam sa presne o štvrtej.

No Richard vedľa mňa stále nie je.

Fňukla som, schmatla jeho vankúš a priložila si ho k tvári. Bol studený a presýtený levanduľovou avivážou, v ktorej som obliečky vyprala. Len včera podvečer som ich prezliekla, takže boli svieže. No omnoho radšej by som bola, ak by páchli Richardom, jeho vlasmi, jeho potom... Stokrát radšej to, ako také prázdno.

Napokon ešte na pár hodín zaspávam. Spotená od horúčavy, no vo vnútri predsa akási studená.

„Kde si bol celú noc?“

Je pol ôsmej, keď vstupujem do kuchyne. Richard je tam. Sedí za okrúhlym stolom a spokojne si listuje vo včerajších novinách. Nestihol ich dočítať... Popíja kávu a odštipkáva si z hrianky. Len tak, akoby sa nič nedialo...

„Tak kde?“

„Prečo ťa to zaujíma?“

Opýtal sa ma to mdlým hlasom a ani na mňa nepozrel. Nevenoval mi ani sekundu, ďalej očami sledoval riadky pred sebou a zaujímal sa iba o svoj háklivý žalúdok.

„Pretože si môj manžel. Pretože som čakala, kedy sa vrátiš.“

Obrátil list.

„Richard. Bol si s kolegami?“

„A čo ak nie?“

Zachvela som sa a objala si ramená studenými dlaňami.

„Čo ak nie? Teda s kamošmi z futbalu?“

„Trápna ženská, ešte tu zo mňa urobí sviniara, ktorý behá za inými. Nevypytuj sa toľko!“

Zahryzla som si do pery a odháňala tie dobiedzavé myšlienky v hlave: Podvádza ťa. Už dávno, kašle na teba, už dávno. Nemiluje ťa. Už dávno.

„Richard...“ opäť som skúsila.

Keď si ďalej čítal tie novinové článoky, vošla do mňa zaslúžená zlosť. Odniesli si to práve noviny, doslova som ich totiž zdrapla medzi prsty pravačky a prudko trhla sledujúc, ako teraz už nečitateľné letia na zem.

Richard v tej chvíli vstal. Až stolička za ním zaškrípala a dokonca sa zatriasla na drevených nôžkach. Potom padla na zem. A Richard doslova s odporom precedil: „Toto si viac nikdy nedovoľuj, ty krava.“

Začkala som a pozrela naňho, akoby to bol cudzí človek. Najhoršie bolo, že on sa na mňa díval rovnako. A tak unudene a nevšímavo.

„Nie po tom všetkom, čo pre teba robím...“ pokračoval cynicky. A ja som cítila, ako sa mi zem kolíše pod nohami.

„Neschopná hysterička. Mama má pravdu, potrebuješ znovu pobyt na psychiatrii. Myslel som, že sa z toho dostaneš, ale zjavne nie... Prečo opäť začínaš? S tými podozreniami? S tými otázkami? Prečo rýpeš? Buď normálna! Vezmi si tie svoje posraté lieky a buď normálna!“

„Ako môžem? Ako sa to dá? Keď si taký?“

„Keď som taký? Aký? Bože, ty si ale sprostá! Vždy som to vedel.“

„Richard...“

„Prestaň s tým Richardom! A radšej zavri ústa. Nič nevrav, nič nerob, neobšmietaj sa mi pod nohami! Napáchala si už toho viac ako dost! Všetkého! Kriste...“

Takmer som sa udusila. Takmer sa mi v hrudi zastavilo srdce.

„Nie... nerozumiem ti,“ ševalil niekto miesto mňa.

„Jasné. Nerozumieš! Mne, ani tomu, ako je možné, že Oliver len tak zmizol. Ako je možné, že ho niekto uniesol, predal na trhu s bielym mäsom a potom zavraždil. Nerozumieš, alebo nechceš rozumieť tomu, že si to všetko zavinila ty! Iba ty, Val! To ty si ho zabila! A zabila si aj naše manželstvo. Tým, že si mi nedala ďalšie dieťa! Že si sa nesnažila...“ Povedal to bez citu a bez záujmu, len tak pomimo, aby mi sekol, ublížil mi, zaťal do živého, znovu ma zhodil a dokázal si, že on je pán a ja nikto. Potom sa zohol po útržky novín rozlietané pod stolom a porúčal sa. Nie von z kuchyne. Von z bytu. Preč odo mňa.

Dvere tresli a ostala tu len ozvena jeho hlasu a vôňa silného mužského parfumu.

Jeho slová, ktoré viseli vo vzduchu a ktoré vyslovil tak tvrdo, bez príkras. Tak chladne, s toľkým odcudzením a presvedčením, že bolo ťažké im neuveriť. Toto na mňa dolahlo asi najviac! Poznanie, že po toľkých rokoch zbytočného hľadania a čakania, som možno naše dieťa ozaj zabila ja! Že ho už niet. Hustil to do mňa často a kedykoľvek a ja som sa bránila, hovoril to, aby dosiahol svoju pravdu a on sa zbavil akejkolvek viny. A vlastne, prečo by mal mať na tom zmiznutí nejakú vinu, keď som bola s naším synom ja a nie on?

Klesla som na dlážku a otupená sa na nej knísala spredu dozadu. Dlho, až som mala pocit, že sa blíži čas obeda, že je už slnko vysoko.

Nevládala som vstať a najesť sa. Navariť obed, naložiť práčku a pozmývať dlážky.

Nevládala som ani žiť.

A potom som vykrikla. Do ticha v našom byte! Do chladu, čo bol medzi jeho múrmí.

„Dost!“ počula som svoj hlas. Sama som ním bola šokovaná. Aj tým, čo som zvolala a čo som chcela urobiť. Tak nečakane a po toľkých rokoch. „Stačilo!“

Schytila som jeho časopisy pohodené na stolíku a šmahom ruky ich rozmetala po vkusnej obývačke. Potom som kopla do sivej tristoeurovej lampy v kúte pri balkóne, vrhla sa na knihy v poličkách, jednou z nich udrela do obrazovky nášho veľkého LCD televízora. Zmietla som dlaňou keramické somariny na poličkách, teraz sa mi zdali nepodstatné, len úschovňou prachu, zbytočnosti, teatrálnosti z jeho služobných ciest. Na čo nám boli svietniky, dózičky, sloníky, popolníky, vázičky, na čo?

Sledovala som, ako letia na zem, niektoré sa rozbíjajú na drobné črepy, iné sa kotúľajú po čerešňovej plávajúcej podlahe a ostávajú stáť kdesi v kúte. Zrúkla som a šmarila tým smerom akési manažérske publikácie. So zadostučinením som sledovala, ako z nich lietajú strany sem a tam, ako sa miesia do jednej kopy a nik ich už nedá do poriadku.

„Bastard!“ volala som a zhadzovala zo sedačky kožené vankúše. Ak by som mala poruke víno, neváham a lejem. A sledujem, ako tú bielu nedotknutú drahú kožu zalieva červen z vínovej fľaše.

Ozaj stačilo!

Všetkého.

Toho bytu, mojej apatie, nečinnosti, ponížovania, obviňovania ma z jeho smrti. Prinútil ma pochovať ho v mojej mysli, lebo on to urobil už dávno a pritom náš chlapec určite žil, tam niekde, možno ďaleko, možno na druhom konci sveta, ale žil! Nemohla som predsa dovoliť, aby mi Richard vzal nádej!

To nikdy!

A tak som konečne urobila to, čo som mala urobiť už dávno.

Už vtedy, ako sa stratil...

2. KAPITOLA

24 hodín po zmiznutí

„Ako si ho mohla pustiť z očí?“

„Bol to len okamih, chvíľka, chcela som iba zaplatiť...“

„Mala si ho stále držať za ruku! Stále! Valentína, každú sekundu!“

„Nenapadlo mi...“

„Nenapadlo? Nepoznáš ho? Aký je? Zvedavý, čudácky, žijúci vo vlastnom svete, málo komunikatívny, takže sa určite ani nikoho nevie nič opýtať? Napríklad, kde je, ako sa dostane domov? Nevieš, ako má rád autá a vlaky, ako ho láka pozeráť sa na križovatky a semaforey a len tak pri nich nemo stáť? Do zbláznenia? A pritom je to sakramentsky nebezpečné! Kristepane! Nenapadlo? Čo si to za matku?“

Dopadla som na posteľ a nekontrolovane sa rozplakala. Bolo mi jedno, že sa mi slzy lejú po lícach a kvapkajú z brady na ruky zopäté medzi kolenami.

Prečo čosi také hovoril? O Oliverkovi, o mne? Také nepekne slová?

„Ha? Čo si zač? Poviem ti to a poviem ti, prečo sa to nikdy nestane aj iným ženám.“

Stál nado mnou. S rukami vo vreckách tesilových nohavíc. Jasné, matne si spomínam, že popoludní, keď som mu volala, príbehol z akéhosi mítingu v práci a doteraz sa neprezliekol. Doteraz... A to bola už polnoc. Bol špinavý, spotený, strapatý, konce nohavíc mal od hliny, akoby kvôli nášmu Oliverkovi prehľadal hádam celý les.

„Pretože strážia svoje deti, svoje malé deti, ako oko v hlave!“

Nekontrolovane som zakvĺlila.

„Tak, kde je?“ zreval tak nahlas, až som si musela uši prikryť dlaňami. „Kde je, Val? Kde je náš malý? Kam šiel? Ak hovoríš,

že to bola chvíľka, dobehla by si ho, nie? Videla by si, ako bočí za budovu, počula, ako naňho trúbia autá, keď ide cez cestu. Tak ako to bolo? Ako sa to, doboha, stalo?“

„Povedala som ti to predsa už najmenej stokrát! Tebe, aj polícii. Vieš, ako to bolo.“

„Tak mi to povieš znovu. A opäť. Tisíckrát. Aby som pochopil, ako mohlo päťročné dieťa ujsť vlastnej matke!“

„On neušiel, Richard... Stratil sa.“ Zadúšala som sa, prehovárajúc svoje vlastné svedomie, že je to presne tak. Stratil sa.

Nik ho nevzal. Prečo by to niekto robil?

Nik mu neublížil. Prečo by to niekto robil?

Malému drobcovi?

„Bože, modli sa, aby to tak bolo. Aby sa len niekam zatúlal. Aby ho niekto našiel a priviedol späť. Modli sa, Val,“ s chladom utrúsil.

Modlila som sa. Do vyčerpania. Od momentu, keď od nás odišla polícia, ktorá ma otázkami takmer vyzliekla donaha. Od momentu, keď mi došlo, že je synova izba prázdna a že sa mi nemotá pod nohami. Od tej chvíle... Mrazivej, desivej, naháňajúcej smrteľnú hrôzu.

O šiestej popoludní ma polícia nechala na pokoji a ja som sa utekala na toaletu vyvracať. Dávila som do záchodovej misy, ako by od vyprázdnenia žalúdka závisel môj život. Od vysilenia som už omdlievala, keď sa Richard konečne unúval za mnou. No nevzal ma do náručia, neutrel mi tvár studeným uterákom ani mi nepomohol na nohy. Nechal ma na chladných dlaždiciach schúlenú do kľbka a len zlostne poznamenal: „Ak ho polícia nenájde... Bože, ak ho polícia nevypátra, Val, živého alebo mŕtveho, zničí ma to, moje meno, moju reputáciu, moju mamu...“

Úrad kriminálnej polície okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave pátral. Vypýtal si jeho fotografiu, opis oblečenia a ozaj hľadal.

Týždeň, dva.

Oficiálne spustil pátranie po maloletom, 5-ročnom Oliverovi K. už 3 hodiny po jeho zmiznutí, keď sa nenašiel ani v areáli svojej škôlky, u starých rodičov, u krstného...

Hľadali ho v okruhu piatich kilometrov od miesta, kde ho vraj jedna staršia pani videla naposledy. Na Račianskej. A v celej SR. Zapojili do činnosti aj ministerstvo vnútra. No márne, bola tu len prázdna diera a prázdne miesto v mojom srdci a v našom byte.

Už po týždni bolo vyhlásené trestné stíhanie! Trestné stíhanie! Vystrašilo nás to. Zničilo. Oboch...

Lebo bolo čoraz reálnejšie, že niekto zlý na Olivera ozaj siahol. „Richard?“

Bola to jedna z tých nocí... Pár dní po zmiznutí. Keď sa o prípad začali zaujímať aj médiá, miestna bratislavská televízia, bulvár.

Ozaj spal? Dýchal pravidelne, hlboko... Ja som to nedokázala. Len čo som zavrela oči, všetko to tam bolo opäť.

„Richard, spíš?“

Zachrápanie.

„Bojím sa...“ hlesla som a otočila sa tvárou k nemu. Teda k jeho chrbtu. Posledné dni spal čo najďalej odo mňa. Takmer na krajnici. Videla som len jeho gaštanové temeno a široké plecia. Nič viac...

„Bojím sa, že sa mu ozaj mohlo niečo stať.“

„Blázniš?“ Takmer zaškriekal. Iste, bol rozospatý. Ale aj tak, jeho hlas znel doslova príšerne a tak ľadovo, bez náznaku citu. „Jasné, že sa mu niečo stalo. Myslíš, že ak by to tak nebolo, polícia by stále bola bez stopy?“

„Nie...“ natiahla som sa za ním, no akoby cítil, že sa ho plánujem dotknúť, odrazu totiž len mykol ramenom a prudko sa postavil s paplónom pritisnutým o brucho.

„Čo, nie? Nič nemajú. Nič nevedia! Pre mňa to znamená jediné, má ho nejaký bastard! Zrejme v zahraničí. Obchodník s bielym mäsom, pornografiou. Preto už aj Europol, Valentína. Ktovie, či vôbec ešte žije!“

„To nehovor!“ vykrikla som, prosiac ho očami. „Už to nikdy nepovedz! Niečo také príšerné. Oliver žije a vráti sa nám. Musíš v to veriť.“

„Urobil som chybu, že som veril tebe! Mohol som tušiť, že rovnako ako si nebola schopná postarať sa o neho po pôrode, nebudíš schopná starať sa oňho ani neskôr...“

Prízemné, hnusné, takmer neludské pripomenúť mi minulosť. To, ako sa Oliver vlastne dostal na svet. To, ako sme sa s Richardom spoznali.

Bola to jediná noc.

Jedna noc po diskotéke v Lamači. Richard tam bol s partiou svojich kolegov, manažérov, a poriadne si uhol. Zdalo sa mi, že po mne poškuľuje už skôr. Ešte za triezva. Po mne a mojej priateľke Ingrid... Jeho modré oči boli neodbytné a prepaľovali až za tenkú košeľu, ktorú som mala na sebe. Čerstvá devätnásťka. Presne to som bola... Zmaturovala som a šla svoj úspech osláviť do Spritu na Studenohorskej. Bolo tam plno, horúco, zadymeno, zvláštne ma to opájalo, Richard Kalis ma preto dostal celkom ľahko. Bez väčšej námahy. Vtedy, v tú noc. Aj tú ďalšiu. O týždeň... Nikdy to nebolo skutočné randenie, len také vzplanutie, náhodné stretnutie dvoch tiel v neďalekom penzióne.

Lenže ani jeden z nás nečakal, že to bude mať následky.

Ale malo... A ak by nebol Richard úspešným manažérom v automobilovom priemysle a jeho rodina silne katolícka, a hlavne konzervatívna, a slušná, dokonca aj zazobaná, naša svadba by nikomu ani vo sne nenapadla.

Bola som v ôsmom mesiaci, keď sme si v jednu letnú sobotu povedali áno v dusnej miestnosti sobášnej siene. Zvláštne, no bola som presvedčená, že ho milujem a on mňa tiež, lebo posledné dva mesiace, čo bol so mnou, bol snaživý, tolerantný a veľmi milý. Bolo ľahké sa doňho zaľúbiť. Pekného tridsiatnika s hustými vlasmi, vysokého, štíhleho, s hlbokými modrými očami. Neviem, ako vnímal on mňa, ale pre mnohých som bola príťažlivá, verila som preto, že mu nebudem ľahostajná a že sa mu ozaj páčim.

A teraz stál predo mnou takmer s odporom v tvári. Mala som pocit, že ma už-už opľuže, preklaje, vypustí z úst neslušné slová a dokonca mi jednu strelí.

„Richard, Richard, ako môžeš?“

„A čo, ako môžem? Nedokázala si ho dojsť dlhšie ako jeden mesiac, takmer dva roky trvalo, kým začal konečne chodiť. Človek z neho štyri a pol roka nedostal ani jediné slovo. Len tie jeho vzlyky a mrmlot. Zlyhala si vtedy a zlyhala si aj pred piatimi dňami. Uvedom si to! A nes následky!“

Zhrozená som civela, ako si na paplón kladie vankúš, obracia sa na päte a mieri zo spálne preč.

„Kam ideš?“

„Do obývačky. Na gauč. Tam sa vyspím viac. Bez pocitu zhnutenia.“

„Prosím, nie... Richard, dobre vieš, že by som malému nikdy neublížila, vieš, že som preňho robila všetko, čo bolo v mojich silách.“

„Asi to bolo primálo,“ zahlásil na prahu. „Primálo, aby ho to ochránilo,“ dodal ešte a zmizol za stenou, zatvoriac za sebou dvere, aby mi ani nenapadlo slovne ho zastaviť prosíkaním.

Zaúpela som, klesla na vankúš a žmoliac medzi prstami prikrývku a Oliverovho plyšáka Boa dúfala, modlila sa, aby mi Boh pomohol a našiel ho, nech je všetko ako predtým a môj manžel ma znovu ľúbi.

Ale ľúbil ma on vôbec niekedy? Lúbil?

3. KAPITOLA

3 týždne po zmiznutí

Počula som ich šepkať. Sedeli za stolom v kuchyni a akože pili kávu. Tak sprisahanecky sa k sebe nakláňali, až sa im hlavy dotýkali jedna o druhú.

Práve som dorazila z mesta. Bola som kúpiť nejaké čistiace prostriedky. Popoludní som sa totiž chcela pustiť do umývania okien a balkóna.

Lenže prišla ona.

Svokra.

„Judita...“ Vstúpila som do kuchyne a úklonom hlavy ju pozdravila. Ona však mlčala. Len na mňa strnulo hľadela, akoby mi chcela spočítať vrásky okolo očí a pehy na nose, a plytko dýchala.

„Prišla si na kávu?“

Tašky so švédskymi utierkami, Okenou a niekoľkými druhmi čističov som povykkladala do skrinky pod výlevkou a potom si do skleneného pohára napustila studenej vody až po okraj.

Vonku bolo horúco, čo by ma inokedy neuveriteľne potešilo.

S Oliverom by sme ležošili na kúpalisku, alebo sa slnili na Zlatých pieskoch. Obaja vysmiati, lebo sme milovali slnko a zmrzlinu.

Lenže Olivera teraz nebolo...

No on sa mi vráti! Musí! Inak zomriem!

„Mám aj bábovku, dám ti?“ Skúsila som prelomiť to mŕtvoľné ticho a v sebe udusiť nepríjemné myšlienky, ktoré sa takmer dvadsaťštyri hodín denne točili len okolo neho. Okolo Olivera.

„Bože, Valentína, ako môžeš?“

Zastala som pred ňou a nečitateľným Richardom s nožom v ruke. Tá bábovka bola ozaj dobrá, no nemal ju kto oceniť. S tými dvomi som zrejme rátať nemohla ani náhodou.

„Judita?“

„Ako môžeš? Tváriť sa, že sa nič nedeje? Oliver je zjavne mŕtvy a ty tu niečo rozprávaš o bábovke?“

„On nie je mŕtvy...“ hlesla som pridusene.

„Jeho telo leží niekde pod kopcom, pod stromom, pod zemou alebo čo ja viem, niekde za hranicami, možno umučené, skrvačené... a ty mi hovoríš o koláci? A ešte sa na mňa aj usmievaš?“

„On nie je mŕtvy...“ zopakovala som dôraznejšie.

Svokra sa postavila. Odsunula stoličku ďaleko od seba a dvomi krokmi ku mne priskočila. Bola od mňa o hlavu vyššia. Statná, prsnatá a prevoňavkovaná. Šiel z nej strach, čo som jasne vnímala aj u Olivera. Jeho druhá starká, moja matka, bola invalidná dôchodkyňa žijúca v malom jednoizbáku v Senci. Zničená otcovou skorou smrťou a sestriným problémovým detstvom. S ňou